

Ajattara

Aioin hiihtää vain hetken – Tuntemattomaksi muuttui tuo tuttu metsätaival. Jäi taakse pelot sekä lähikoivikko. Korpi yllätti, tuiskuttaen ladut umpeen – Kävi matka raskaaksi. Saapui ilta, nousi kuu, tähtien valossa jatkoin, mutta en tiennyt missä olin. Pitkät varjot sinisellä hangella - Aaveilta näyttivät. Vain lumiset oksat, kurkottivat kulkijaa. Olin hiihtänyt harhaan.

Valo viimein kajasti, suon laidassa – Luulin turvaksi, joten sinne suuntasin. Mutta vain virvatuli leikki hangen yllä. Ympärillään kuuset kohti taivasta. Metsänpeitto – kuiski korvaan. Ei ollut lintu, jänis, liioin ei kettu – Joku muu, en tuntenut. Yltyi tuuli. Heitti lunta eksyneen kasvoille.

Vanha nainen, alastomana, ilman hymyä - Iho vaalea. Leijui henkenä hangen päällä – Osoittaen minua. Mustat hiukset hartioilla, selänkin peitti. Mustemat olivat silmät, jotka kohti katsoivat. Hampaaton suu irveelle väännetty.

Kyyristyin, kun painoi rintaa - En voinut liikkua. Kaaduin lumeen ja tunsin, kuinka tuisku hiljalleen peitti. Yritin kurkottaa, mutta nietos veti syvemmälle. Ei päästänyt ajattara lähtemään. Ikuisesti suon laidalla kevättä odotan - Turhaan. Palkkana pakkasyö, pahoista teoista.

05.02.2017 Mika Keränen